
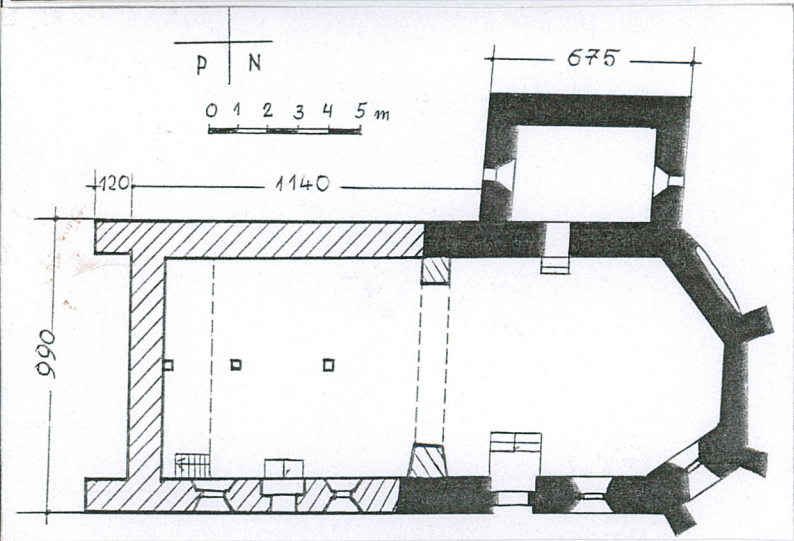
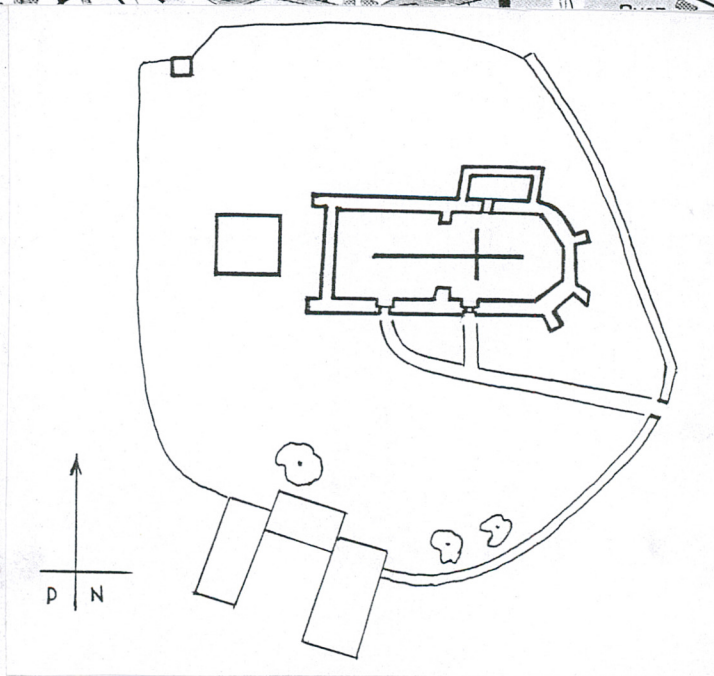
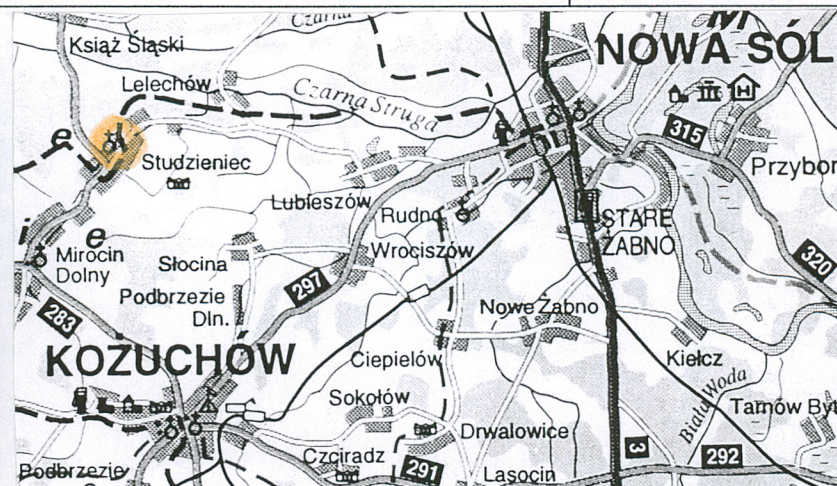

OŚRODEK DOKUMENTACJI ZABYTEKÓW W WARSZAWIE KARTA EWIDENCYJNA ZABYTEKÓW ARCHITEKTURY I BUDOWNICTWA	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	Ł	M	N	O	P	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	Nr	LUBUSKIE
--	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----------

1. Obiekt <i>146/1</i>	2. Czas powstania 3 ćw. XIII w.	3. Miejscowość STUDZIELEC
11. Zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja	4. Adres Studzieniec, centrum wsi nr hipoteczny...	
	5. Przynależność administracyjna województwo lubuskie gmina Kozuchów <i>pow. Nowosolski</i>	
	6. Poprzednie nazwy miejscowości Studelscho /1255/, Streidelsdorf	
	7. Przynależność administracyjna przed 1 VI 1975 województwo zielonogórskie powiat Nowa Sól	
	8. Właściciel i jego adres Parafia rzym.-kat. p.w. św. Antoniego w Nowej Soli, ul. Piłsudskiego 14	
	9. Użytkownik i jego adres Gmina wyznaniowa w Studzieńcu	
	10. Rejestr zabytków <i>102</i> Nr 295 <i>31.05.1950</i> data 12.04.1961	

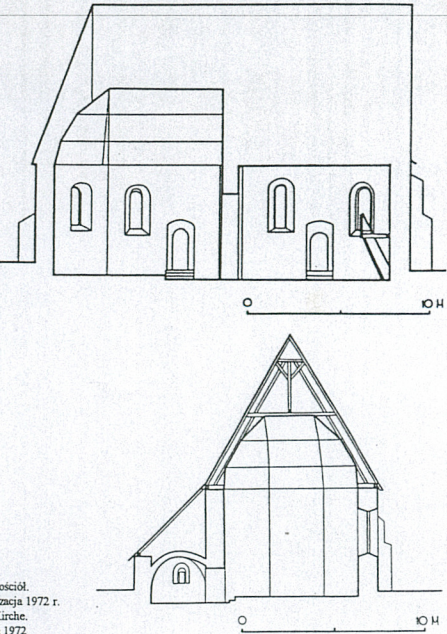
12. Autorzy, historia obiektu, określenia stylu

Studzieniec jest wsią na planie łańcuchówki, ciągnącej się od Mirocina Dolnego w kierunku północno-wschodnim. Dokument Konrada głogowskiego, wystawiony w 1255 roku informuje, że książę podarował wieś Studelscho kolegiacie głogowskiej. Polska nazwa na obecność wsi przed okresem zasiedlenia tego terenu przez kolonizację wewnętrzną, rozpoczęta za Henryka Brodatego /1202-1238/. Przejęcie Studzienca przez kolegiatę łączy zapewne trzeba z nadaniem mu prawa magdeburskiego i reformą przestrzenną, w wyniku której powstała łańcuchówka. Po przeprowadzeniu reformy wieś podjęła budowę kościoła. Wzniesiono tylko część prezbiterialną. W pierwotnym zamiarze miało być zamknięte od wschodu półkoliście, o czym świadczy przyfundamentowa partia muru. W trakcie budowy zamiar zmieniono, zamykając budowlę trójbocznie. Pierwsza źródłowa wzmianka o kościele pochodzi z roku 1376. Był już wtedy powiększony o nawę, dostawioną zapewne na pocz. XIV wieku. W ciągu wieków kościół był remontowany wielokrotnie, brak jednak o tym wiadomości źródłowych. Wskazówką pośrednią świadczącą o prowadzonych pracach mogą być zabytki stanowiące wyposażenie : pozorne sklepienie polichromowane z XVI wieku, ołtarz i ambona z XVIII wieku. Remont kościoła odnotowany został też w 1908 roku. Kościół zachował styl wczesnogotycki.

13. Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Usytuowany w sąsiedztwie rozjazdu dróg do Zielonej Góry i Kożuchowa oraz Lubieszowa i Nowej Soli. Zlokalizowany na sztucznie wyniesionym terenie, okolony murem z kamieni polnych z bramką dwuskrzydłową, współczesną metalową, dekoracyjną. Słup bramki z rudy darniowej zwieńczone ceglanym gzymsem zabezpieczonym zaprawą cementową. Naprzeciwko kościoła za szosą, która opasuje od wschodu bryłę obiektu, placyk z którego następuje rozjazd dwóch dróg gruntowych częściowo brukowanych, na pola i do zabudowań gospodarczych. Od zachodu i północy w sąsiedztwie zabudowa gospodarcza. Od południa wzdłuż szosy do Kożuchowa rozproszona zabudowa a z obu stron, grunta uprawne. Ściany kościoła wzniesiono z rudy darniowej. Obramowanie okien i drzwi wyrobiono w tynku. Sklepienie kolebkowe w zakrystii. Stropy drewniane, w absydzie skrzyniowy, polichromowane, w nawie nowy, płaski, wsparty na dwóch słupach wzmocnionych zastrzałami. Konstrukcja wieżby dachowej krokwiowo-jętkowa wzmocniona stolcami ustawionymi pod jętkami. Krokwie narożne nad absydą wspierają się górą o czołowy więzar więźby tworząc dach trzypołaciowy. Krokwie powiązane dodatkowymi zastrzałami. Dach pokryto gontem, posadzka w nawie ceramiczna nowa w zakrystii lastrykowa. Schody na ambonę drewniane na chór drabiniaste. Trzy stopnie, obniżające w stosunku do otoczenia wnętrza kościoła, ceramiczne. Drzwi zewnętrzne do nawy zamknięte półkolistym łukiem, do części ołtarzowej łukiem ostrym wpuszczonym w prostokątną otynkowaną wnękę zwieńczoną krzyżem także wyrobionym w tynku. Drzwi spągowe z dekoracyjnymi zawiasami pasowymi i podobnymi okuciami metalowymi. Otwór do zakrystii półkolisty lekko zaokrąglony, drzwi z dekoracyjnymi zawiasami taśmowymi. Otworki okienne rozglifione, otynkowane, objęte opaską podkreślającą formę zamkniętych łukiem odcinkowym okien. Kościół jednonawowy na rzucie prostokąta zamkniętego od wschodu trójdzielną absydą, wzmocniony przyporami. Od strony północnej dobudowana zakrystia na rzucie prostokąta. Bryła kościoła prosta z dachem dwuspadowym wysokim, trójdzielnym nad absydą. Od strony północnej dobudowana sięgająca kalenicy zakrystia. Strych ciemny, nieużytkowany. Od zachodu sąsiaduje dostawiona, drewniana, nie złączona z bryłą kościoła, wieża. W elewacji południowej głównym akcentem są drzwi wejściowe do kościoła, ozdobne w metalowe dekoracyjnie okucia i także zawiasy pasowe. Nad nim nieregularnie rozmieszczone trzy głęboko rozglifione okna opasane białym, podobnie jak otwory wejściowe, tynkiem. Różnice kolorystyczne pomiędzy ciemną rudą darniową a bielą tynku tworzą zamierzony kontrast podnoszący walor estetyczny elewacji, przykrytej połacia wysokiego szarego dachu, krytego drobnym gontem. Elewację wschodnią organizuje jedno okno i dwie ślepe ściany podparte skutymi w górnej części przyporami. Pomiedzy nimi trzy figuralne epitafia. Widoczna jest także ściana wschodnia zakrystii sięgająca pulpitowym dachem, kalenicy z małym szczelinowym oknem. Elewacja północna bez okien i elementów dekoracyjnych. Dodatkową bryłą jest przybudówka z wysokim jednospadowym dachem. Elewację zachodnią tworzy prosta objęta przyporami masywna ściana. We wnętrzu część ołtarzowa podniesiona o wysokości trzech stopni. Łuk tęczy półkolisty z dekoracją florystyczną. Parapet chóru muzycznego z prostych desek. Wnętrze wyposażono w XVIII-wieczny ołtarz z amboną. Ściany nierówne, malowane farbami emulsyjnymi. Zamek przy drzwiach wyjściowych z nawy na zewnątrz obudowany dużych rozmiarów, kłosem. W zakrystii zachowane płyty nagrobne figuralne. Ołtarz oddzielony płaskimi tralkami deskowymi. Kościół posiada instalacje : elektryczną i odgromową.

<p>14. Kubatura</p> <p>ok. 2250 m³</p>	<p>15. Powierzchnia użytkowa</p> <p>ok. 210 m²</p>	<p>16. Przeznaczenie pierwotne</p> <p>sakralne</p>	<p>17. Użytkowanie obecne</p> <p>sakralne</p>
<p>19. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja</p> <p>Kościół zachowany w stanie dobrym, właściwie utrzymane jest również otoczenie świątyni.</p> <div data-bbox="293 608 1021 1370"> <p>Rys. 1485. Studzieniec, kościół. Przekrój podłużny, inwentaryzacja 1972 r. Abb. 1485. Studzieniec, Kirche. Längsschnitt, Zustand von 1972</p> <p>Rys. 1486. Studzieniec, kościół. Przekrój poprzeczny, inwentaryzacja 1972 r. Abb. 1486. Studzieniec, Kirche. Querschnitt, Zustand von 1972</p> </div>		<p>18. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)</p> <p>W roku 1957 ze środków Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wymieniono pokrycie dachowe, kładąc nowy gont. Wtedy też odnowiono wnętrze. W latach 1971-1973 konserwacji poddana została polichromia skrzyniowego stropu prezbiterium. Strop został zdemonstrowany i przewieziony na czas konserwacji do klasztoru w Lubiążu, gdzie deski poddano procesowi gazowania i utrwalenia miejsc zbutwiałych. Spudrowaną polichromię przyspojono i przeprowadzono inne zabiegi konserwatorskie. Prace konserwatorskie wykonali dyplomowani konserwatorzy Ryszard Bielecki i Tadeusz Romanowski.</p> <p>20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie</p> <p>Zachować aktualny stan, istniejący od średniowiecza : nie tynkowane elewacje, gontowe pokrycie dachu. W otoczeniu pożądane posadzenie niskich iglaków, charakterystycznych dla krzewów i drzew cmentarnych.</p>	

<p>21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)</p> <p>. Teczka obiektu w zbiorach archiwalnych Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków</p>	<p>24. Uwagi różne</p>
<p>22. Bibliografia</p> <p>T.Kozaczewski, Wiejskie kościoły parafialne XIII wieku na Śląsku t. IV, Wrocław 1994, s. 6, 49 - 52</p>	<p>25. Opracował</p> <p>tekst Jan Muszyński, sierpień 1999</p> <p>plany, rysunki Stanisław Kowalski, sierpień 1999</p> <p>zdjęcia fotogr. Jan Muszyński, sierpień 1999</p> <p>Miejsce przechowywania negatywów</p> <p>KARTA PO WYPEŁNIENIU PODLEGA OCHRONIE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW PRAWA AUTORSKIEGO</p>
<p>23. Źródła ikonograficzne i fotograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatura)</p>	<p>26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)</p> <p>27. Załączniki</p>

1. Miejscowość

Studzieniec

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

Kościół sw. Wawrzyńca

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

Dokumentacja fotograficzna

1. Wejście do kościoła od strony południowo - zachodniej

2. Widok od strony wschodniej

Wkładkę założył: Jan Muszyński 19.9.1999 r.
(imię, nazwisko, data)Miejsce przechowywania negatywów: u autora

Druk. Świebodzin 93 08. 85 500

Wzór ODZ 1978 r.

1.

2.

3.

4.

1. Drzwi wejściowe do nawy
2. Drzwi wejściowe do prezbiterium
3. Ołtarz główny i fragment polichromowanego stropu
4. Widok na chór muzyczny